

Marjolein Macrander krijgt hier het podium van Carole Kroese

Koorregie is geen kunstje

Koorregie. Wat heb je eraan, wat moet je ermee? Veel koorleden denken dat een regisseur allerlei ingewikkelde pasjes komt aanleren. Terwijl een goede regie er juist is ter ondersteuning van de muziek, en niet om de boel te compliceren.

Plotseling stopt de dirigente: ‘Let op de noten, dat staat er niet! We doen het nog een keer, vanaf het begin. Iedereen klaar?’ Er wordt driftig geoefend, het moet perfect. Ondertussen zie ik een paar ogen me wat afwachtend aankijken. ‘Dat zal die regisseuse zijn – benieuwd wat ze gaat doen.’ Dan richt de dirigente zich tot mij. ‘Dames en heren, mag ik jullie voorstellen: onze koorregisseur! Vertel maar even wie je bent, en ook wat je gaat doen, want ik denk dat weinig van ons daar een idee bij hebben.’ Zo goed als het gaat leg ik uit wat ik doe. ‘Oh, je doet dus geen pasjes?’ ‘Nee, ik doe geen pasjes, ik ben geen choreograaf. Het kan best zijn dat het koor gaat bewegen, maar echt alleen als het iets toevoegt aan het lied, en zeker niet als het afleidt. Jullie gaan niets doen waar je niet achter staat. Dat heeft geen zin. We gaan samen onderzoeken wat elk lied nodig heeft om zo goed mogelijk over het voetlicht te komen.’ ‘Gelukkig’, bromt een stem, ‘geen pasjes!’

Mijn zintuigen en voelsprietten staan volledig afgestemd op het koor. Ik zie fladderfocus, overconcentratie, weinig besef van de tekst, onrust met de mappen. Mensen die zich verschuilen achter de ander, of zangers die alles met gebaren juist heel duidelijk willen maken. Technisch wordt er goed gezongen, maar ik ervaar ik dat er nog veel meer mogelijk is het met het lied. Ik mis iets. Snel maak ik wat aantekeningen, en als ze zijn uitgezongen neem ik het woord. ‘Het klinkt prachtig, maar waar gaat het lied precies over?’ ‘Onrustig wordt er in mappen gebladerd en naar de ander gekeken. Ik vervolg: ‘Dat is toch gek, dat je een lied zingt en eigenlijk niet goed weet waar het over gaat. Hoe kan je het dan vertellen? Je kunt er bijvoorbeeld ook voor kiezen om rustiger en zachter beginnen. Nodig je publiek maar uit om naar je te luisteren. Als je vol gas begint, wordt het moeilijk om daarna nog op te bouwen. Daarnaast zie ik ook veel onrust. En wat gaan we afspreken over de focus? Zullen we het nog een keer zingen?’ Vragend kijk ik naar de dirigent, en check of

we het met elkaar eens zijn. Dat is voor mij heel belangrijk. Ik krijg een goedkeurende blik. ‘Hier zijn ze echt aan toe, ik heb er haast nooit tijd voor!’ fluistert ze.

Het koor begint opnieuw, nu wat voorzichtiger. Het verhaal wordt al meer verteld, er is meer focus en besef. Sommige zangers zijn zichtbaar geroerd. ‘Wat een mooi lied is het eigenlijk, nooit bij stil gestaan. En we hebben het al zo vaak gezongen!’ De avond ontwikkelt zich tot een spannende en verrassende ontdekkingsreis. Geen enkel lied vraagt dezelfde aanpak. Ik blijf het koor spiegelen, uitdagen, en aanspreken, om het maximale eruit te halen. Ook werk ik aan de overgangen: hoe komt het koor van het ene lied naar het andere, zonder dat de spanning inzakt?

De twee uur zijn omgevlogen. Het was een mooie ontmoeting. Ik hoop dat het koor heeft meegekregen dat het niet gaat om een kunstje, of het opvolgen van een aanwijzing, maar dat je je verbindt met het lied. Dat je het persoonlijk maakt en dat het jouw verhaal wordt. Het kan muzikaal perfect zijn, maar met die aanvulling tilt het koor zich boven zichzelf uit. Alles komt dan bij elkaar, de muziek, de tekst en het koor. ‘Wat heb ik toch een prachtig vak!’ denk ik hardop. Luidkeels zingend rijd ik terug naar huis.

[vaste tekst] reageren? zet je reactie op www.facebook.com/zingmagazine.nl of stuur hem naar redactie@zingmagazine.nl

[Marjolein Macrander geeft het volgende podium aan Donia Surowiec, koordirigente]

[beeld: #4_podium, bijschrift] foto Ineke Oostveen]